

ת"פ 65520/11/15 - זהבית בסר נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו

ת"פ 65520-11-15 מדינת ישראל נ' בסר
תיק חיצוני: 0

בפני	כבוד השופט שאול שוחט
מבקשים	זהבית בסר ע"י ב"כ עוה"ד יולי אזולאי
נגד	
משיבים	מדינת ישראל

החלטה

המבקשת הורשעה, על פי הודאתה, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של גניבה בידי עובד ציבור (ריבוי עבירות). ביום 11.7.16 נגזר עליה, בין היתר, עונש מאסר בפועל של 14 חודשים. תחילת ריצוי העונש - 4.8.16.

ביום 27.7.16 עתרה המבקשת לעיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושת עליה. לטענתה, אם לא יעוכב ביצוע העונש קיים חשש סביר כי עד לשמיעת הערעור תרוצה כל תקופת המאסר או חלק ניכר ממנה, וזכות הערעור לא תמוצה. המשיבה התנגדה לבקשה וטענה כי הערעור מופנה רק כלפי גזר-הדין, וכי מעצם היותו כזה - סיכויי נמוכים.

כידוע, כלל הוא, שהגשת ערעור, כשלעצמה, אין בה כדי לעכב ביצוע עונש מאסר שנגזר. אולם, בית-המשפט רשאי לעכב ביצועו של עונש מאסר, תוך שקילת האינטרס הציבורי לאכיפה מידית של גזר-הדין (ולצורך כך יש לשקול סיכויי הערעור), מחד גיסא, וזכותו של הפרט למצות את עניינו על דרך של הגשת ערעור, מאידך גיסא (ראה למשל, החלטת בית-המשפט העליון בע"פ 111/99, שוורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד (2) 241).

בע"פ 111/99 שוורץ נ' מדינת ישראל אף נקבע, כי במקרה כבענייננו בו הבקשה לעיכוב ביצוע המאסר בתקופת הערעור מוגשת שעה שהערעור אינו מופנה נגד הכרעת הדין ואינו תוקף את ההרשעה עצמה אלא עוסק רק בחומרת העונש שהושת, הנטייה תהיה **שלא** לעכב את ביצוע המאסר שכן " **כאשר הערעור נסב על חומרת העונש, מאזן**

השיקולים והאינטרסים העומדים כנגד עיני בית-המשפט עשוי להשתנות. במקרה כזה, ההרשעה עצמה - הפרכת חזקת החפות - היא חלוטה, ואין מתקיים אותו פוטנציאל להשבתה על כנה בערעור, שעליו עמדנו לעיל. בחינת טיב הערעור וסיכויי תיעשה בשים לב לכללים בדבר מידת התערבות ערכאת הערעור בענישה שגזרה הערכאה הדיונית ולשאלת היחס בין הזמן הצפוי לבירור הערעור לבין תקופת המאסר שהושתה על הנידון. כאשר על פניו אין מדובר בעונש החורג ממדיניות הענישה המקובלת, וכאשר מידת הענישה המקובלת

במקרים דומים עולה על משך הזמן הצפוי לבירור הערעור, לא יעוכב ביצוע המאסר אלא במקרים חריגים שהנטל להצדקתם מוטל על המבקש".

בענייננו ישנם מספר טעמים שמטים את הכף למסקנה כי עניינה של המבקשת חריג דיו באופן שמצדיק בכל זאת את עיכוב ביצוע עונש המאסר שנגזר ומתן יומה בערכאת הערעור, וזאת על פני האינטרס הציבורי לאכיפה מיידית של גזר הדין: המבקשת נעדרת עבר פלילי קודם; תסקיר שירות המבחן שהוגש בעניינה המליץ להימנע מענישה מחמירה בדרך של מאסר בפועל והעריך כי ענישה בדרך של מאסר בפועל תפגע לא רק במבקשת עצמה אלא בתא המשפחתי בכללותו, תעמיק את הפגיעה בדימויה העצמי ותחליש כוחותיה לתפקוד הורי תקין (יצוין כי המבקשת אם לשני ילדים קטינים ולבן חייל); המשיבה אינה חולקת על טענת המבקשת לפיה אורך תקופת המאסר שהושתה על המבקשת היא קצרה ביחס למועד שבו צפוי להישמע הערעור (קרי - קיים חשש משמעותי לפיו המבקשת תירצה את עונשה בטרם יישמע ערעורה).

סוף דבר

לאור כל האמור לעיל, אני נעתר למבוקש ומורה על עיכוב ביצוע עונש המאסר בפועל שהושתה על המבקשת במסגרת גזר הדין מיום 11.7.16, וזאת עד להכרעת ערכאת הערעור (ובכפוף להגשת ערעור במועד).

ניתנה היום, כ"ו תמוז תשע"ו, 01 אוגוסט 2016, בהעדר הצדדים.